

[Thestrup.]

— eller måske snarere det u hensigtsmæssige — i at foretage udvidelser på den sociale forsørgs område i forhastet tempo.

Den højtærede finansminister gjorde opmærksom på, at udgifterne ved gennemførelsen af folkepensionsloven var blevet langt større, end man havde regnet med. Jeg erindrer, at en privatmand, direktør Kaj Christensen, advarede regeringen og folketingsudvalget og forudsagde, at udgifterne måtte blive meget større, end man fra regeringens side havde opgivet, og jeg erindrer også, at regeringen bestred, at direktør Kaj Christensen havde ret. Det skulle den ikke have gjort. Den tænkte ikke over, at vi nu er nået til det punkt i udviklingen, hvor et tilbud om en ydelse fra statens side modtages af alle — absolut alle — der kan få den, uanset om de behøver den eller ej, fordi skatterne er blevet så store, at de, der tidligere ikke ville modtage ydelser fra staten af nogen art, finder, at de dog herved får en lille smule tilbage af de alt for store skatter, de betaler. Jeg tror, at man skal tænke herpå, når man i fremtiden skal lovgive på den sociale forsørgs område. Folkepensionens vækst helt ud over, hvad man havde tænkt sig, har været os en dyr lære, men kan den advare os mod lignende fejltagelser i fremtiden, kan den tillige være os en gavnlig lære.

Jeg kan ikke lade være at tænke på de børnetilskud, der skal gives efter boliglovsforslaget, og som jo skal udvides til at gælde alt byggeri. Er de ikke et eksempel på, hvordan staten giver til de samme mennesker, som den tager fra? Ved denne regerings tiltræden besluttede den at gennemføre stabiliseringslån, der blev pålagt alle skatteydere med skattepligtige indkomster på 14 500 kr. og derover. I boliglovsforslagene bestemmes det, at folk med skattepligtige indkomster helt op til 18 000 kr. skal have huslejetilskud fra det offentlige. At man det ene øjeblik anser folk med indkomster på 14 500 kr. for så velhavende, at de udsættes for en særlig hårdhændet beskatning — for tvangslån er jo i alle tilfælde en art beskatning — og det næste øjeblik betragter folk med indkomster på 18 000 kr. som så trængende, at de skal have tilskud til deres husleje, kan kun tages som et udtryk for, at det, man i

virkeligheden tilstræber, er at overtage administrationen af en stadig større del af befolkningens indkomster.

Jeg synes, at det i høj grad måtte være en undersøgelse værd at få fastslået, hvad navnlig mellemstanden, der er hårdere beskattet her i landet end i mange andre lande, har ud af de mange velfærdsforanstaltninger, og om den i virkeligheden ikke var bedre tjent med at blive fri for det meste af det mod til gengæld at få lov til at beholde — og selv administrere — så mange som muligt af sine egne penge.

Vi tænker bestemt ikke på fra velfærdsstaten at vende tilbage til den gamle statsform, hvor staten kun sørgede for forsvar og retsvæsen. Men vi tænker os, at man kunne foretage en rationalisering, således at man ydede hjælpen dér, hvor hjælp virkelig var nødvendig, men afskaffede den for de grupper i befolkningen, der i virkeligheden selv betaler de ydelser, de får fra staten — eller i alt fald betaler en så betydelig del deraf, at skattelettelser ville være et større gode for dem end den nuværende ordning.

Vi er helt klar over de store mangler, vort samfund har, og hvoraf en af de væsentligste måske er den, at uddannelsesforholdene endnu lader meget tilbage at ønske. Jeg tænker herunder også på den omstændighed, at vi har alt for mange ufaglærte arbejdere, Jeg er helt klar over de vanskeligheder, der viser sig for vort samfund herved, og vi vil naturligvis hellere end gerne være med til at afhjælpe denne mangel. Netop ved at beskære sociale ydelser, der er blevet for vidtstrakte, kunne vi få de midler, der satte os i stand til at rette på denne mangel.

Som bekendt har mit parti været betænkelig ved egnspanloven — ikke fordi vi ikke ønskede industrien bedre fordelt over landet, end den er, men fordi vi frygter, at denne lov skal blive en vej, ad hvilken staten trænger ind på områder, hvor vi hidtil har været fri for den. Hvis den trænger ind, siger erfaringen os, at den efterhånden vil brede sig over det hele. Den højtærede finansminister sagde i sin fremsættelse, at statens tilskud og lån til private, fortrinsvis erhvervsmæssige investeringer nu andrager et par hundrede millioner kroner om året. Det var en lille nedgang i forhold til det år, finansministeren sammen-